

Bir Şiir, Bir Hikaye, Bir Yudum İnsan...

İçeriği Yazan: [Gökhan YILMAZ](#) [1] Zaman: Paz, 14/04/2013 - 02:18

Yazar: Gökhan YILMAZ

“İnsanca olsun isterim dostluk da, düşmanlık da.” diyor Ahmet Arif eşsiz güzelliklere sahip onlarca şiirinden birinde.

Onurdan, insaniyetten, haysiyetten, yüz kızartacak her tür hal ve hareketten, bizzat hakaretten, iffetten, cesaretten bahsediyor dizelerinde. Zıtlıkları şiirlerinde barındırabilen ender şairlerden kendisi.

Her şiirin, iştahla yaratılan bir ütopya olduğuna inananlardanım ben de.

Düşünsenize, okuduğunuz hangi şiir hayatınızda bire bir karşılık buluyor? Verilmek istenenlerin, ne kadarını alabiliyor, yaşam sınırlarınıza sığdırabiliyorsunuz?

Savunurken bir şeyi... Dostluğu, insani ilişkileri, dini duruşları, siyasi görüşleri... Ne kadar onurla, ne kadar “birey” olarak, ne kadar şiir gibi savunuyorsunuz?

Böyle anlar azdır. Bir yaşama sığamayacak kadar sonsuz duygu yoğunluğunu yaşamış şairlerin, vermek istediklerini alan, alabilen kişi inanın bir elin parmağını geçmeyecek niceliktedir.

Özellikle gündelik yaşamımızda, şiir gibi yaşamaktan o kadar uzağız ki... Onurlu duruşu, 7 gün 24 saat dimdik tutabilmek ne mümkün? Tartışırken, ama özellikle tartışırken bir o yana bir bu yana yamulup duruyor onurumuz, insanlığımız. Birçok zaman, durduramıyoruz içimizdeki hayvanı da saldırıveriyoruz zıt düşüncenin sahibine. Paramparça ediyoruz kimi zaman, gerek fiziki, gerekse manevi manada, kırıp döküyoruz adeta, hiç mi hiç acımadan, gözünün yaşına bakmadan!

Geçenlerde epey etkilendiğim bir olay dinledim sevip saydığım bir büyüğümden.

Yıllar, yıllar öncesiymiş. Devlet eliyle, zorunlu göçe maruz bırakılan ailelerden birisi, bulunduğu adresten çok uzaklara, daha düşkün haldeki bir köye gönderilmiş. Bu aile oldukça kalabalık bir haneye sahip olduğundan; erkekler mutlak iş arayıp, ekmek tutmak; kadınlarsa sabahtan akşama kadar dövünüp didinip, kıt kanaat bulduklarıyla yemek yapmakla, çocuk bakmakla meşgullermiş. Hatta öyle ki birçok zaman erkeklerin çoğu ; iş aramaktan evlerine ya çok geç gelirler ya da hiç gelemezlermiş. (ki o zamanlar nerede böyle işletme haneler, lokantalar, hoteller, şirketler. Garibanın

bulup bulabileceği en fazla ya hamallık ya marabalık. Şanslıysa maraba başı. Yani sizin anlayacağınız manasıyla işçilerin şefi olabilir. Bu da olmazsa, çok fazla alternatif yok. Kimin sürüsü fazlaysa, güdemeyecek durumdaysa, onun sürülerini üçe beşe gütmektir garibanın total bulabileceği.)

Anlayacağınız bana anlatılan hikaye zor yılların hikayesi. Gel zaman git zaman, aile yabancısı olduğu köye yavaştan alışmaya çalışıyor. Köylü de sözüm ona, birer ikişer gerek maddi gerekse manevi yardımlarda bulunarak, ailenin köye adaptasyon sürecine destek çıkıyor. Aile zorlu dönemleri yoğun çabalarla, etinin derisi soyulana, parmakları nasır tutuncaya dek çalışmakla atlatmanın sınavını veriyor tabiri caizse. Bir iki direk çakıp kendilerine, başlarını sokabilecekleri bir ev yapıp, etinden-sütünden yararlanabilecekleri birkaç büyükbaş alıyorlar. Düşe kalka, iktire kaktıra geçen bu yıllar esnasında haliyle erkeklerden birinin (en deneyimli, en çalışkan olanın) askerlik dönemi gelip çatıyor. Ama gelin görün ki, askere giderse ardında üç beş oğlan ve kız çocuğu, bir sürü kadın ne yaparlar düşüncesi sarıp sarmalıyor genci. Onsuz, onun deneyimlerinden yoksun halde, bu yeni yeni alışmaya çalıştıkları köy yerinde ne yer ne içerler? Kısa sürede yok olup giderler düşüncesiyle yiğit, askerliği bir süre rafa kaldırıyor. Kendisinin, soyunun yaşama yeniden tutunabilmesini daha önemli görüyor, kendisini göçe zorlayan, bir çırpıda yerinden yurdundan eden devleti için adam öldürmekten, başkalarına süngü geçirmekten.

Bilen bilir diyor anlatan büyüğüm, o dönemlerde meseleler öyle karışık ki, kimsenin kimseden haberi yok. Böylece bir şekilde, belirli bir zaman geçiriyor yiğit, ailesiyle, sevdikleriyle. Birin üstüne iki, ikinin üstüne üç derken daha geniş alanlarda, daha rahat, daha yaşanılabilir bir ortam kurabiliyor kendisine ve ailesine. Yoktan var ediyor adeta. Omuzlarına binen ağır yükünü mertçe omuzlanıp, taşıyor, görevini yerine getiriyor aslanlar gibi.

Tam bu sırada, her şey rayına oturdu oturacak sanılırken, bir gün jandarmalar basıyor köyü. Genci apar topar, "severek(!)" alıp götürüyorlar köyünden, herhangi bir kırsala. Genç ne çektiği cefanın sefasını sürebiliyor, ne de ailesinin saadetini görebiliyor anlayacağınız. İşin en acısı, ayağına bir çift lastiği (o zamanlar köylerde yaygın olarak kullanılırdı lastik ayakkabılar) bile takamadan, yaka paça götürülen bu yaşı küçük kendisi büyük adam; bir daha asla dönemiyor sevdiğine, arkadaşlarına, yavrucaklarına.

Dedikodu tez yayılır Anadolu'nun köyünde, bozkırında. Sonradan ortaya çıkıyor ki, köyün yerleşik sakinleri, o bölgeye sonradan gelen ailenin dişiyle tırnağıyla, kutsal mücadelesiyle edindiği malı mülkü, kendilerini oluşturdukları hayat sahasını içlerine sindiremiyorlar. Ve jandarmaya haber salıyorlar, gelin bu asker kaçağını, bu vatana ihanet eden pis alçağı buradan alın diye. Jandarma erleri de gelen ihbarı dikkate alıp, verilen emrin karşı konulamaz ağırlığıyla gelip, alıp, götürüyorlar genci asker ocağına.

Hikaye bundan ibaret. Gencin akıbeti belli değil. Anadolu'nun yutan bir yanı da vardır. Giden gelmez olur Anadolu'da, bilen bilir.

Genç, şimdi ki popüler tabirle, farkında bile olmadan hatta, vicdan-i ret yapıyor. Ailesinin huzurunu, açılan yaraların sarılmasını; Silahın, savaşın, öldürmenin olduğu bir yere tercih ediyor. Belki de o zamanın sayılı vicdan-i retçilerinden bu kişi. Bunu bile bilemeden göçüp gidiyor bir bilinmeze, toz olup gökyüzüne karışıyor.

Velhasıl kelam, "İnsanca olsun isterim dostluk da, düşmanlık da." diyor ya Ahmet Arif, genci Jandarmaya gammazlayan köylülere, kendi eliyle yerinden yurdundan eden; evinin arka bahçesindeki elma ağacından uzak kalmasına sebep olan ve hemen ardından yine kendi eliyle, zorla askere alarak, başkalarının da evini yurdunu terkettirmekle görevlendiren devlete söylüyor Ahmed Arif.

Olmamışlıklara, yoksulluklara, hayata bir sıfır yenik başlamalara, yetmezliklere, derin çaresizliklere değişiyor Ahmed Arif...

Bir şiir gibi yaşayın istiyor, öyle davranın. Onurlu, mert, insanca...

Güzel günlere inanan tüm insanlar der ki: **"İnsanca olsun isterim, dostluk da düşmanlık da..."**

(Her halükârda, kutsal bir ısrarla insan kalma erdemine sahip olabilenlere armağanımdır bu yazım...)

Gökhan YILMAZ

iletisim@politikadergisi.com

Yorumlar

- [Diğer](#) [2]

Kaynak URL (07/05/2024 - 15:45 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/makale/bir-siir-bir-hikaye-bir-yudum-insan>

Bağlantılar:

[1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/gokhan-yilmaz>

[2] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/diger>